

Majomszeretet

A jó sportriporter örülni csak az első helynek tud. Minden más érmet, helyezést, nyeretlen indulást kudarcként él meg. A jó sportriporter már az előfutamok, felkészítő és barátságos mérkőzések idején is a maximumot akarja. A jó sportriporter akár naponta visszamegy Ádámgig, Éváig – az angol–magyarig és Helsinkiig. A jó sportriporter szentháromságban gondolkozik: a nemzetiszínű zászló, a győzelem és a valami megfoghatatlan istenség (szerencse? őstehetség?) egységében; ha ez a közösség megbomlik (értsd: a magyar versenyző isteni csoda folytán nem győz), itt a világvége. A jó sportriporter minimum Mohácstól számon kéri a sporttól és a versenyzőktől a történelem sorsfordulóit. A jó sportriporter kiválóan ért szakmájához, de azért nem viszi túlzásba: a vívó-szakkifejezéseket a követhetőség rovására sűrűn emlegeti (Radnóti László), ám könnyen előfordul, hogy a vízilabdameccsen a négyes helyett tizenhatost emleget (Török László). A jó sportriporter majomszeretettel csüng a magyar sport emlőjén: jól tudja, ideje lenne már leválni róla, mégsem tud egy percig sem élni drága nedűje nélkül.

A Petőfi és a Kossuth rádióban nyüzsgenek a jobbnál jobb sportriporterek. A vívó-vb, a vízilabda-világkupa közvetítései, a Sportpercek és a Sportvilág a szakma egész arzenálját felvonultatta. Molnár Dániel a stúdióban ült rózsaszín szemüvegében, amely az első kudarcos vívónapokat követően fokozatosan besötétedett; egymás mellé vagdosta a felvételeket, riportokat, s közben önmaga szórákoztatására rímes konferanszokat faragott: most nyilatkozik a szomorú, szenvedélyes, szókimondó, szilaj és szigorú szövetségi kapitány, Szabó Bence; következik a gyors, gyönyörű és gyöngéd Mincza Ildikó... Radnóti a helyszínen agyagba döngölte a sikertelen versenyzőket, kioktatta őket a vívás csínjáról-bínjáról („ezeket a kupékat a fenébe el kéne felejtetni... el kellene tiltani ettől a trükk-től... csúnya, ronda csapkodások... szégyenletes produkció...”), tudósításait harcias szólamokkal tűzdelt (megveri, kiüti, elgázolja, bedarálja stb.). Megállapította, hogy a magyar embert az ág is húzza, és hogy Isten biztosan próbára tesz minket, de ebből már, köszönjük szépen, elég. A Sportvilág bibliás hangvételű jegyzete „József fia, Péter”-ről ezt a vonalat erősítette: a sors úgymond megérintette a felsőbbrendű segítséggel a lehetetlent megkísérlő ZTE-edzőt. A földöntúli csodáktól elámult, sorozatos „fiaskókkal” bőven ellátott riporterek megfáradt, lesajnáló és számonkérő hangon adtak hírt a magyar vonatkozású sporteseményekről.

Rögtön a körkapcsolás után Pogány Judit szórakoztatta a kisdedeket **Eörsi István** állatverseivel. Mindjárt az első így kezdődött: „Engem egy bőszi gorilla bánt – / panaszkodik az elefánt. / Lábamra hág, makog, visít, / ormányom alá bűdösít. / Nincs benne szemernyi nemes szív, / rosszindulatú és agresszív. / Fa tetejéről lecsinál, / fogát és karmát feni rám. / Lángözönt ont sárga szeme, / hogy védekezek ellene? / Tiporjam el? Rúgjam agyon? / Forgassam meg a fogamon? / Agyaramra tűzzem fel őt? / Vagy kenjem egy fához előbb? / Pofozzam füllel, míg szörnyethal? / Paskoljam péppé ormányommal? / Megtehetném, de nem teszem, / hiszen szívemből szeretem. / Családom századokon át / volt önzetlen majombarát. / Ó majmom, majmom, édesem, / hadd védjelek meg ellenem!...”

Valahogy így van ezzel a Petőfi és a Kossuth rádió minden aranyérmeken pácolt sportriportere is: zsigereiben rázza a tehetetlen düh az eredménytelenség látán, ám szerelme ettől még csorbíthatatlan. Erre a kamaszos mentalitásra csak egyetlen orvosság van: a felnőtté válás.

Györffy Iván